

ZECHARIA SITCHIN

Regele care a refuzat să moară

Anunnaki și căutarea nemuririi

Traducere de Dorina Oprea

PRESTIGE

București - 2021

CUPRINS

Introducere.....	5
1	7
2	25
3	43
4	56
5	81
6	100
7	113
8	137
9	154
10	173
11	194
12	213
13	233
14	251
15	273
16	295

Editor: Luminița Bratu
Coperta: Flory Preda
Tehnoredactare: Florența Sava
Corectură: Dușa Udrea

Traducere din:
THE KING WHO REFUSED TO DIE:
The Anunnaki and the Search for Immortality

Copyright © 2013 by Zecharia Sitchin
All rights reserved

Copyright © 2021 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SITCHIN, ZECHARIA**

Regele care a refuzat să moară : Anunnaki și căutarea nemuririi / Zecharia Sitchin ; trad. de Dorina Oprea. - București : Prestige, 2021
ISBN 978-606-9651-86-5

I. Oprea, Dorina (trad.)

159,9

Tel.: 0732.55.88.33
www.edituraprestige.ro
www.facebook.com/edituraprestigeoficial

INTRODUCERE

Regele care a refuzat să moară. Titlul cărții pe care o aveți în față îl descrie pe autorul și bunul nostru prieten Zecharia Sitchin. A părăsit această lume în 2010, dar spiritul său neîmblânzit continuă să dăinuie, grație faptului că a lăsat în urma lui o muncă de cercetare absolut uluitoare și nu mai puțin de paisprezece cărți scrise.

Colaborarea noastră editorială cu Zecharia stă mărturie a așa-ziselor „vremuri bune, de odinioară“, când autorii și editorii se așezau în fața unui manuscris ca să discute nuanțele fiecărui cuvânt ales și modalitățile de a face experiența lecturii cât mai captivantă pentru cititor.

Zecharia era un artist desăvârșit al cuvintelor și un orator înzestrat. Înțelegea importanța ritmului, dar și necesitatea de a-i purta pe cititori cu el în călătoriile de explorare a trecutului antic, pas cu pas, și acordând importanța cuvenită fiecărui amănunt în parte – fără ca vreodată să divulge deznodământul înainte de vreme –, astfel încât și aceștia să ajungă la aceleași concluzii ca el. Pentru Zecharia, era important ca și cititorii să participe în experiența descoperirii, deoarece abia atunci ar fi ajuns să identifice revelațiile autentice pe care lucrările sale le conțineau.

Odată cu dispariția lui Zecharia, am pierdut și un autor aparținând parcă altor locuri și timpuri. Și totuși... dat fiind că avea o intuiție aparte pentru trăirea dramatică și latura misterioasă, ne-a lăsat un dar: o altă lucrare nepublicată până acum!

Regele care a refuzat să moară reprezintă prima carte a autorului publicată post-mortem și totodată prima sa lucrare de ficțiune. Deși a fost scrisă sub forma unei povești clasice, ea scoate la iveală fundamentul acelei perspective istorice absolut unice pe care o avea Zecharia, și anume că „În vremurile acelea, Uriașii umblau pe Pământ, dar și în Viața de Apoi“. În această nouă prezentare a *Epopiei lui Ghilgames*, el arată cum istoria omenirii pe Pământ a fost puternic influențată de vizitele așa-numiților Anunnaki, locuitorii celei de-a 12-a Planete, Nibiru, cei care „Au venit din Rai pe Pământ“.

Zecharia a petrecut 35 de ani dezvoltându-și teoriile cu privire la influența pe care populația Anunnaki a avut-o pe Pământ. A călătorit prin toată lumea analizând artefacte, descifrând plăci din lut sumeriene și akkadiene, vechi de 5.000 de ani, și dând naștere unei școli de cercetare care a inspirat o nouă generație în preluarea muncii sale. Profunzimea învățăturilor sale vă va lăsa muți de uimire și, în plus, veți lua aminte la dorința arzătoare a autorului de a reînflori viața teoriilor sale și de a le readuce în conștiința colectivă, aspect care a i-a definit chiar și cel din urmă capitol al vieții.

Ne simțim onorați că avem șansa de a continua colaborarea cu Zecharia prin intermediul ultimei sale creații. Cu adevărat, Zecharia Sitchin este Regele care a refuzat să moară.

1

— Căutați expoziția specială, doamnă? Întrebarea o uimi pe Astra. Mai fusese la muzeu de multe ori, dar niciodată la o oră atât de târzie. De data asta se oprise în fața porților din fier, fascinată la vederea coloanelor de pe fațada clădirii, scăldată în strălucirea de chihlimbar dată de spoturile încastrate în fundație. Ploaia fină învăluia totul în ceață, dând locului un aer misterios – ca și cum în spatele coloanelor masive stătea ascuns un secret, la fel de strălucitor ca luminile aurii. Fermecată de-a dreptul de priveliște, Astra se întreabă dacă toată atmosfera aceea încărcată de mister avea legătură cu faptul că multe dintre exponatele din muzeu erau artefacte dezgropate din cimitirele antice.

— Pentru expoziția specială ați venit, doamnă? repetă portarul, ieșind din cabină.

— Ah, da, desigur! răspunse Astra.

— Trebuie să-mi arătați invitația! zise el, blocându-i calea.

— A, da... invitația, mormăi ea.

Portarul o privi în timp ce își scotocea prin geanta supradimensionată. Analizând-o, îi întrezări pe sub pălăria de ploaie kaki conturul bărbiei pătrate și gura mică, cu buze pline. Trenciul, și el kaki, era legat cu un cordon în jurul taliei, lăsând să se ghicească un trup armonios proporționat.

— Iat-o! spuse Astra, scoțând cartonașul alb din plicul care îi fusese trimis prin poștă.

— Puteți trece! spuse portarul, fără să arunce vreo privire spre invitație. Ați ajuns destul de târziu. Dacă nu vă grăbiți, nu mai găsiți nici urmă de vin sau gustări.

Astra încă ținea invitația strâns în mână, în timp ce traversa curtea, mult prea absorbită de propriile-i gânduri ca să îi treacă prin minte să o pună înapoi în geantă. Deja știa pe de rost cum sună invitația: „Curatorii British Museum vă invită cu cordialitate să luați parte la deschiderea oficială a Expoziției speciale Ghilgameș“, după care erau specificate data și locul. Însă nici până acum, că urca cele douăsprezece trepte ample, ducând spre intrarea principală în muzeu, nu își putea imagina de ce fusese invitată sau de unde ar fi știut cineva numele și adresa ei.

Se tot gândea cât de ciudat fusese totul, când unul dintre paznici o opri și începu să îi caute în geantă, moment în care își aduse aminte să pună invitația la loc de unde o scosese. Mulțumit că nu îi găsisese nici arme, nici vreo bombă, o îndrumă către aripa de vest. Își lăsă la garderobă haina și pălăria, iar o clipă mai târziu li se alătură celorlalți vizitatori.

Special pentru această ocazie, cafeneaua muzeului fusese transformată în sală pentru recepții, iar pe mese fuseseră așezate băuturi și sendvișuri micuțe, în formă de triunghi, din care se putea servi toată lumea, la liber. Prin recepție ajungeai la galeriile sub formă de coridoare, unde erau expuse statui grecești, apoi urcai pe niște scări, de unde mulțimea deja adunată se răspândea acum în spațiile alocate expoziției. Încercând să își croiască drum spre bar, Astra se trezi prinsă-n îmbulzeală. Împinsă de colo-colo, reuși într-un final să se apropie de perete, acolo unde aglomerația nu era chiar atât de mare.

Din acest loc, de unde avea o vedere de ansamblu asupra mulțimii, privi atent în jurul ei. Trecuse de mult ora la care muzeul ar fi trebuit să se închidă, iar acum nu-i mai găseai aici pe vizitatorii obișnuiți de zi cu zi, ci o gamă de indivizi complet diferiți. Deși foarte puțini bărbați purtau ținute black tie, iar și mai puține femei erau în rochii de seară, mulțimea avea un aer elegant, sofisticat. Ascultând conversațiile care îi ajungeau tangențial pe la

urechi, Astra se simțea nelalocul ei. Oare doar i se părea sau chiar o priveau stăruitor, fiindcă era îmbrăcată cu mai vechea ei uniformă de stewardesă, care acum nu mai avea insigna companiei aeriene prinsă la piept, și îi venea mai strâmtă decât înainte? Știa ei oare că locul ei chiar nu era acolo, că totul fusese o eroare sau, mai rău, o glumă proastă?

Privirea ei o surprinse pe cea a unui tânăr înalt și zvelt, aflat undeva în susul scărilor. Acesta își ridică paharul în semn de salut și începu să-și facă drum către ea prin mulțime, fără să o slăbească din ochi.

— Bună seara, spuse bărbatul când în sfârșit reuși să ajungă lângă ea. Te-am urmărit cum stai aici, izolată, ca și cum ai fi o insulă într-o mare de oameni, fără nimic de băut, așa că am venit să te salvez... Ești singură?

— Singură și puțin nedumerită, spuse Astra. Nu numai că nu mi-am luat nimic de băut, dar nici măcar nu știu cum am ajuns aici.

— Nu știi cum ai ajuns? repetă el zâmbind. Ai leșinat și, inconștientă fiind, ai fost purtată până aici înfășurată într-un covor magic... așa ai ajuns...

Astra izbucni în râs.

— Nu... Am vrut să zic că habar n-am de ce am fost invitată sau cine m-a invitat. Tu știi cumva? spuse ea uitându-se drept în ochii lui.

— Cui îi pasă, atâta vreme cât ești aici și putem sta de vorbă? Sunt cavalerul care a venit să te salveze... Henry mă numesc. Cum vă cheamă, frumoasă domniță?

— Astra.

— Cât de minunat, cât de celest... Să vă aduc ceva de băut, încântătoare doamnă? întrebă el, aplecându-se periculos de mult, aproape atingându-i fața cu a lui.

Își trase capul în spate, în încercarea de a evita ca gurile lor să se atingă.

— Da... da, Henry, aș vrea ceva de băut, chiar acum... te rog!

— Să nu pleci de aici! îi spuse el. Mă întorc cât ai clipi!

Făcu repede cale-ntoarsă și se strădui să ajungă la scările ce duceau la cafenea. Nici nu se îndepărtă bine, că Astra se pierdu în mulțime, apucând-o fix în direcția opusă.

Mulțimea de invitați umplea acum galeria grecească și culoarele dinspre intrare, ce duceau către galerie. Pentru a nu se exercita prea multă presiune și a diminua din riscul de deteriorare a statuilor, îngrijitorii înlăturau barierele din sfoară ce blocau accesul în secția asiriană a muzeului. Mai mulți oameni pătrundeau acum în noua zonă deschisă publicului, iar Astra merse și ea într-acolo.

Intrarea în această parte a muzeului era flancată de statui în mărime naturală ce reprezentau zeități protectoare, iar statutul lor divin era dezvăluit prin parurile împodobite cu coarne, pe care statuile le purtau pe cap. Fuseseră amplasate la intrare pentru a-i întâmpina pe vizitatorii moderni, întocmai așa cum îi întâmpinau cândva pe adoratorii provenind din anticul imperiu asirian. Trecând de statui și intrând în acea zonă a muzeului unde mai fusese în repetate rânduri, Astra începu să se simtă ceva mai confortabil. Cei mai mulți dintre oamenii care intraseră în același val cu ea o luară spre stânga, ademeniți de perechea de sculpturi gigantice înfățișând creaturi mitologice – tauri cu aripi de vultur și capul aproape omenesc al unei zeități protectoare – care păziseră cândva tronul unui rege asirian. Astra o luă spre dreapta, în acea direcție aflându-se un șir de stele (elemente arhitecturale) datând din primul mileniu î.e.n. – coloane de piatră ce îl reprezentau pe rege protejat de emblemele celeste ale marilor zei asirieni. Aceste cinci simboluri se repetau pe fiecare stelă, iar o placă de pe perete le oferea vizitatorilor și o explicație.

Rostind cuvintele ca pentru sine, Astra citi explicația cu voce tare: „Parura cu coarne îl reprezintă pe Anu, zeul Cerurilor. Discul înaripat era emblema celestă a fiului său, zeul Assur, conducătorul pantheonului asirian. Semiluna era simbolul lui Sin, zeu al Lunii. Trăsnetul ramificat îl reprezenta pe Adad. Steaua cu opt colțuri o reprezenta pe Iștar, zeița iubirii și a războiului, căreia romanii îi spuneau Venus“.

După citirea explicației, Astra trecu de la o stelă la cealaltă, analizând fiecare emblemă în parte. Se opri în fața stelei regelui Assurbanipal, a cărui mână era ridicată spre emblemele celeste, arătătorul indicând chiar simbolul zeiței Iștar. Ignorându-i pe oamenii din jurul ei, Astra întinse mâna ca să atingă simbolul, iar pulsul i se acceleră în momentul în care degetele ei mângâiară gravura străveche. Își concentrează privirea asupra gurii regelui, atinse buzele sculptate în piatră și șopti: „Buze antice, murmurăți din nou mesajul vostru nemuritor!“

Închise ochii și, în pofida larmei din jurul său, auzi limpede niște cuvinte șoptite: „Uită-te, Astra, uită-te la steaua destinului tău...“.

Mâna îi tresări și deschise ochii. Se întoarse brusc și îl văzu pe Henry stând chiar în spatele ei, ținând în mână o băutură pentru ea. Zâmbea.

— Tocmai ai vorbit cu mine cumva? întrebă ea.

— N-am apucat să rostesc încă acele cuvinte dulci pe care volam să ți le spun, răspunse el. Te-ai fi întrebat, totuși, de ce să mângâi niște buze împietrite, când există buze pline de viață pe care să le săruți cu foc?

— Cineva mi-a adresat niște cuvinte, zise Astra. Poate părea neobișnuit, dar mi s-a mai întâmplat o dată să aud acest monument adresându-mi niște cuvinte.

— Ce interesant! zise Henry. Continuă, te rog, spuse el înmânându-i paharul.

— Cumva, toate aceste simboluri par să afecteze o parte din mine, continuă Astra și se întoarse să mai arunce o privire emblemelor. Vin aici, să le privesc, ori de câte ori pot, după serviciu... Par să adăpostească un secret, un mesaj ascuns.

— Să înțeleg că atunci auzi mesajul pe care ți-l șoptesc statuile, nu?

— Nu sunt nebună, chiar am auzit niște vorbe rostite acum, dar și cu altă ocazie, răspunse Astra și ridică paharul în cinstea monumentului.

Se întoarse apoi spre Henry, care se afla acum ceva mai departe de ea, fiind împins mai în spate de valul de vizitatori.

— Trebuie să îmi povestești despre cultul acesta al tău, strigă el la ea, ridicând la rândul lui paharul.

Astră nu îl băgă în seamă și lăsă ca mulțimea să se interpună și mai mult între ei doi. Ai fi zis că toată lumea ajunsese acum taman în această zonă a muzeului. Un bărbat se urcase pe mica platformă amplasată între străvechii tauri înaripați și încerca să facă liniște în rândul vizitatorilor, iar după câteva astfel de tentative, își începu discursul.

— Doamnelor și domnilor, începu el cu o voce fermă, numele meu este James Higgins și sunt curatorul Departamentului de antichități din vestul Asiei din acest muzeu. Este plăcerea mea să vă urez bun venit în numele mandatarilor British Museum cu ocazia deschiderii expoziției speciale Ghilgameș. Individul făcu o pauză pentru obținerea unui efect de suspans și își continuă prezentarea: Expoziția Specială Ghilgameș se ține pentru a sărbători un fel de centenar. În secolul al XIX-lea, printre marile decoperiri din Mesopotamia s-a numărat și vasta bibliotecă formată din plăci de lut scrise a lui Assurbanipal, rege al Asiriei, descoperită la Ninive. Plăcile, în mare parte deteriorate sau frânte în bucăți, au fost aduse la British Museum. Aici, chiar în subsolul acestei clădiri, lui George Smith i-a revenit sarcina de a organiza, potrive și descifra zecile de mii de piese de lut inscripționat, toate ajunse la noi în cutii din lemn. Într-o bună zi, i-a atras atenția un fragment ce părea să spună povestea unei imense inundații, iar atunci și-a dat seama că, de fapt, descoperise o versiune mesopotamică a binecunoscutului *Potop* din Biblie!

Este, așadar, de înțeles entuziasmul cu care administratorii muzeului l-au trimis pe George Smith în Mesopotamia, la situl arheologic, ca să caute fragmente suplimentare. Și iată că norocul a fost de partea sa, căci a găsit acolo îndeajuns de multe fragmente încât să poată reconstitui textul original și să îl publice, în 1876, sub denumirea de *The Chaldean Account of the Flood* (în trad.: O relatare caldeeană a Potopului).

Mulțimea păru să murmure aprobator, iar curatorul își continuă discursul: „Însă, așa cum Smith însuși avea să concluzioneze,

iar descoperirile ulterioare să stabilească în mod categoric, istorisirea găsită în biblioteca lui Assurbanipal nu trata decât parțial subiectul Potopului. Fusesse vorba despre o poveste lungă, relatată pe nu mai puțin de douăsprezece tăblițe de lut. La origine, titlul străvechi, așa cum poate fi dedus din fraza introductivă, era „Cel care le-a văzut pe toate“. În zilele noastre, legenda este cunoscută sub denumirea „Epoopea lui Ghilgameș“, căci relatează povestea regelui cu același nume, un rege neliniștit și cu sete de aventură, care i-a provocat atât pe oameni, cât și pe zei. Pretinzând că este el însuși parțial de sorginte divină, s-a considerat îndreptățit la nemurire. Și tocmai fiindcă el căuta neobosit o cale de a scăpa de soarta nemiloasă a muritorilor de rând, a ajuns în Locul de Descindere a Zeilor, iar mai apoi în locul tănuit, cunoscut ca Țara celor VII. Acolo a găsit un strămoș din timpuri străvechi, care încă era în viață. Acesta din urmă s-a dovedit a fi nimeni altul decât eroul Potopului, cel căruia i se spune Noe în Biblie. Acesta a fost cel care i-a povestit lui Ghilgameș legenda acelei calamități greu de uitat, și anume Potopul.

Așa se face că, în urmă cu un secol, istorisire biblice privind Geneza au fost legate de cunoștințele privind anticele cetăți asiriană și babiloniană. În ultimele zeci de ani, am putut afla cu toții că toate scrierile acelea își au rădăcina într-o sursă comună încă și mai timpurie, și mă refer la scrierile sumeriene – acea populație misterioasă care ar fi fondat prima civilizație de care noi să fi auzit, și anume în sudul Mesopotamiei.

Aceste legende antice, de sorginte asiriană și babiloniană, au confirmat faptul că Ghilgameș a reprezentat cu adevărat un personaj istoric, iar, în plus, și alte istorisiri epice, laolaltă cu liste care ne-au parvenit, în care sunt notați numeroși regi, confirmă încă o dată existența lui Ghilgameș. Acesta a fost cel de-al cincilea conducător al cetății sumeriene Uruk, numită Ereh în Biblie. El a domnit cu aproape cinci mii de ani în urmă. Tatăl său a fost înalt Preot. Mama sa a fost o zeiță pe nume Ninsun, ceea ce îl făcea pe Ghilgameș de origine divină în proporție de două treimi. Până ce lăpșurile arheologilor să descopere cetatea – cu tot cu

străzi, așezăminte, cheiuri de descărcare și temple, inclusiv altare închinat lui Ninsun – Ereh nu însemna decât denumirea unui loc necunoscut, asemănător unei nebuloase mitologice, după cum apărea menționat în Biblie. Dar dacă Biblia avea dreptate în legătură cu Ereh și toate celelalte mari orașe menționate acolo, dacă nu s-a înșelat privind diversii conducători asirieni și babilonieni despre care amintește, nu este oare cu puțință ca și celelalte istorisiri – despre Potop și despre Noe, despre Turnul Babel și Grădina Paradisului – să aibă și ele la bază ceva real, să fie simple înregistrări ale unor timpuri străvechi?

Aici, custodele făcu o pauză.

— Mda, se pare că mă las în voia ideilor, zise el, făcând un gest apologetic. Așa că permiteți-mi să mă opresc aici. Oricare ar fi implicațiile descoperirilor din ultimul secol și cele încă și mai recente, nu încape nicio îndoială că, odată cu publicarea *Relatării caldeene a Potopului*, toată știința și înțelegerea noastră au ajuns la o cotitură. Iar pentru a comemora o sută de ani de la respectivul eveniment, muzeul a organizat această expoziție cu totul deosebită. Ea pune laolaltă izvoare și artefacte ce aparțin în momentul de față mai multor muzee, din diverse țări, dar punctul de atracție al expoziției îl constituie tăblițele pe care George Smith le-a pus laolaltă și care nu au mai fost dezvăluite publicului de foarte multă vreme.

Custodele făcu un semn cu mâna, iar asistenții înlăturară barierele din sfoară care ținuseră mulțimea departe de secția specială a expoziției.

— Vă invit la inaugurarea Expoziției Speciale Ghilgameș! anunță el pe un ton ridicat și entuziasmat, sperând să se facă auzit în ciuda zarvei provocate de mulțime. Dar nimeni nu avu îndeajuns de multă răbdare încât să asculte și ultimele sale cuvinte, că oamenii se năpădiră de îndată ce barierele fură înlăturate.

Astra, care stătuse în spate încă de când custodele își începuse prezentarea, trebui ca acum să își aștepte rândul pentru a ajunge în zona cu expoziția specială. Acolo, în centru, protejate de niște

panouri din plexiglas, se aflau fragmentele originale, puse laolaltă de către George Smith. Sub o altă cupolă din plexiglas, erau expuse sigiliile cilindrice aparținând epopeii lui Ghilgameș. Era vorba despre cilindre mici, sculptate în pietre semiprețioase, pe care se derulau în sens invers scene din faimoasa legendă, astfel încât, dacă rulai piesele pe lut umed, se imprima întocmai relatarea dorită. Sigiliile nu fuseseră aduse numai din Mesopotamia, ci și din toată lumea antică, până în primul și cel de-al doilea mileniu dinaintea erei noastre. Cea mai frecventă scenetă ilustrată pe sigiliile era cea în care Ghilgameș se lupta cu leii. Altele îl înfățișau pe acesta în veșmintele sale regale, dar existau și scene cu partenerul său, Enkidu, care fusese zugrăvit în mijlocul animalelor din sălbăticie, cu care acesta crescuse.

*Cel care a văzut totul până la marginea lumii,
Cel care a știut totul și a cunoscut totul,
Ghilgameș, a pătruns totodată și taina tuturor lucrurilor.
El s-a împărtășit din toată înțelepciunea lumii;
a văzut ceea ce era tănuit și a cunoscut ceea ce a
rămas ascuns oamenilor.
A dat în vileag vremile dinaintea Potopului.
A trăit și a suferit străbătând Drumul cel Lung.
A săpat pe o stelă toate frământările sale.*

Astra stătea încă aplecată, încercând să citească și restul textului, când simți o ușoară bătaie pe umăr. Se întoarse și atunci îl văzu pe Henry.

— Hei, îți mai amintești de mine... cavalerul fără de armură strălucitoare? Mă tem că am zis ceva nepotrivit ultima oară. Îmi pare rău, zise el.

— Nu contează, răspunse Astra. Oricum, am venit aici pentru colecție.

— Atunci, deși e mort de-atâta amar de vreme și a petrecut atâta timp încercând să găsească nemurirea, se pare că tot Ghilgameș este mai interesant, zise Henry. Știi că, pentru a se menține